Karikatür

FRANSIZ - SURİYE İHTİLÂFI DAHA BİTMEDİ:

Arap Birliği — Sende bu oynaklık varken, bizde de bu âhenk varken bu curcuna devam eder gider!

— Kocanla ne kadar sık darılıyorsun?
— Bu, sık sık barıştığımızı isbat etmez mi?.

DENİZYOLLARI UMUM MÜDÜRÜNE İTHAF:

ANKARAYA MEKTUP

Akşama kadar bunalmışsınızdır. Başınızı biraz dinlemek, işinizden gerilen sinirle eve gidip her hangi bir harbe tutuşmadan kendinizi alıkoymak için vapurda biraz sakinlemek istersiniz. Öyle ya, bu kadar masraf edip Kadıköy tarafında oturmanızın başlıca sebebi de bu değil mi zaten?..

Vapura herkesten evvel girip yer almak için o mülevves bekleme yerinin kapısında en öndesiniz. Buraların bir nevi gardiyanı olan çımacı azmanı adam kapıları açınca vapura bir hamle edersiniz; hemen girmek ne mümkün? Dur bakalım bir defa seyyar esnaf girsin... Gayretiniz beyhudedir... Çünkü onlar bin Çin seddi, bir Majino, bir Zigfriddir. Bu esnafın yirmi dokuz tanesini yarabilseniz onların gazete denklerini, işportalarını, kavanozlarını aşamazsınız ki.. Çünkü onlar buraların gediklisi, fermanlısıdır, evvelâ onlar, sonra siz...

İtiş, kakış, serzeniş, kavga, hattâ küfür.. Nihayet yerinizdesiniz. Fakat, eski Erenköy semti sivrisineklerinin, bu harbin ilk günlerindeki şakşaklı tayyarelelerin, hattâ hattâ uçan bombaların seslerini geride bırakan bir sestir başlar. Bu uğultu, bu gürültü, bu şamata vapurda seyyar satıcıların sesleridir.

Aman yarabbi, bunlar ne satmazlar ki; gazete, kitap, nane şekeri, kolonya şişelerine huni, kir kabartmak için hamam bezi, harp albümü, çay kahve ve ille o çay kahve!..

Hani rahat edecektiniz ya!.. Ellinizi şakağınıza koyar, şairane, muztarip, yorgun, bitkin, biraz da kızgın denize doğru bakmağa başlarsınız. Mutlaka ilk cilveler müteaddit çırakları olan büfecilerden gelmek şartile ötekiler de şamataya karışır:

— Kahve, çay!..
— Amerikadan yeni gelen harp albümü!.
— Dininizi diyanetinizi öğreten kitap!.
— Evlilere kolaylık, yemek kitabı!.
— Nane şekeri!..
— Bayanlara kolaylık kolonya hunisi!.
— Kirli gezmeğe değmez, hamam keseleri!.
— Çay, kahve!.
— Çay, kahve!.
— Koliers moda albümü!.
— Son gelen İmaj!..
— Viktori, Vog, Vog!..
— Vog, Vog!..
— Çay kahve, kahve çay!..
— Kahve çay, çay kahve!.

Keenne bu Kadıköy vapuru değil, bir seyyar sergi, bir seyyar eski Ayasofya kahvesi, eski bir Köprü üstüdür.

Artık illallah!. Yoksa Kadıköylüler bir istida verip Denizyollarının bütün erkânını da bu semtte oturmağa mecbur edeceğiz.. Yeter artık, illâllah, evet illâllah illâllah!!..

ŞEN OLASIN HALEP ŞEHRİ:

Şu siyasetin garip cilveleri var. Nihayet Fransa da Suriyede gürültülere pabucunu kaptırdı. Geçen gün gazetemi okurken bedavacılardan biri de yanımdan Suriye haberleri kısmına göz gezdiriyormuş. Ben gazetemi toplarken, adamcağız lâf olsun diye şöyle söylendi:

— Desenize Fransızlar da; işte geldik gidiyoruz, şen olasın Halep şehri diyorlar...

HAMLİ KAZİP:

Bizde dağ doğura doğura nihayet bir fare doğurdu dirler. Teşbihte hata olmaz, bizim gazeteler de ıkına sıkına nihayet bir yeni parti haberi doğurdular, daha doğrusu doğuramadılar.

Bizim eskidenberi bildiğimiz bir hamli kâzip vardır. Bazı kadınlar gebe ârazı gösterip gebe olduk sanırlar da günün birinde karınları yine tabii hale gelip hevesleri karınlarile beraber göçer. Bu ikinci parti meselesi de öyle oldu.

Durun bakalım, gebelik de o kadar kolay değil, çocuk bakmak da... Zamane yumurcaklarının gürültüsüne can mı dayanır?.

Zaparta

DALGIN ANA

Mazlumenin annesi, o çıngıraklı sesile haykırarak sordu:

— Demin oynadığın dikiş iğnesini ne yaptın?

Mazlume zayıf zayıf bıçkırarak cevap verdi:

— Yuttum!.

— Yetişemez ol inşallah!.. Şimdi ben çorabımı ne ile dikeceğim?.

HER AYIN ORTASINDA MUNTAZAMAN ALINIZ. KÜTÜPHANENİZİN EN ZENGİN BİR ESERİ OLACAKTIR.

Akıl Hocası

Niğdede K. İ. ve S. A. :

"Size misafir geliyoruz... Yatacak yeriniz ve yedirecek yemeğiniz çok mu?,,

CEVAP :

Misafirine göre... Kimine eşikte kuru ekmek, kimine sofra başında âlâ yemek.

★

Merzifonda İ.G. :

"Çok sevdim, hiç sevilmedim.. Acaba parasızlığımdan mı, talihsizliğimden mi, çirkinliğimden mi?,,

CEVAP :

Saydığınız sebepler, bir kişiyi değil, üç kişiyi sevgilisiz bırakmıya kâfi.

★

Mersinde Ş.G. :

"1. İki arkadaşız, ikimiz de ayni kızı seviyoruz... Bunun sonu neye varacak?

2 Üvey anam benden bir yaş küçük... Buna ne dersiniz?,,

CEVAP :

1. Sonunda, ikiniz de, hem sevgilisiz, hem arkadaşsız kalacaksınız...

2. Babanızın zevk sahibi olduğuna, fakat akıl, fikir sahibi olmadığına delâlet eder.

★

Ankarada S.Ç. :

"1. Evlenmek istediğim bir kız bana, çocuksun dedi... 20 yaşındaki bir kimse çocuk olur mu?

2. Ayni yaşta bir kızla evlenmek, insanı bahtiyar etmez mi?,,

CEVAP :

1. Evlenmek istiyen kimse, hangi yaşta olursa olsun, az çok çocuktur.

2. Evlendiği yaşta kalsalar bahtiyar olurlar. Fakat seneler geçtikçe, kızla erkek arasındaki mesafe o kadar fazlalaşır ki muhakkak arayere başkalarını koymak icap eder!

★

Akhisarda O.G. :

"Evime, aileme çok bağlı olduğum halde, son zamanlarda, bir dul kadınla alâkadar olmaktayım.. Acaba ben mi onu aldattım, o mu beni?,,

CEVAP :

Ne siz onu aldattınız, ne de o sizi.... İkiniz de, el birliğile, bir başkasını aldatıyorsunuz: Evinizdeki aileyi

★

Fatihte K.E. :

"1. Bazı Musevi ve Ermeni vatandaşlar neden Türkçe konuşmuyorlar?

2. Postadan mektup bekliyorum, gelmeyince canım sıkılıyor; neden?,,

CEVAP :

1. Türkçeye saygı göstermek, türkçeyi incitmemek için... O kadar yanlış konuşuyorlar ki!.

2. Neden olduğu malûm... Ona mektup yazın da size mektup bekletmesin!

★

Yalovanın Akköyünde M. A.A.

"Hakkı mı kuvvet tanıyalım, yoksa kuvveti mi hak?,,

CEVAP:

Kuvvetli olmamıza bağlı. Kuvvetsiz olduk mu, eloğlu, ya hak diye ensemize biner!

Akıl Hocası

No. 494, CİLT: 19, SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 14 HAZİRAN 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

SİYASİ HAVA...

— Bulutlar sıyrılıyor, fırtına tehlikesi kalmadı... Şemsiyeyi neden bırakmıyorsun?
— Güneş çarpmasından korkuyorum!..

— Sen de namzetliğini koysaydın, kazanırdın...
— Ben kazanana namzetliğimi koyacağım... Daha çok kazanırım!.

HAFTADAN HAFTAYA

BİR ADAY

Kapıdan girer girmez çehremin çatıldığını görünce:

— Korkma, dedi, bu sefer para istemeğe gelmiyorum. Bilâkis şimdiye kadar senden aldığım borçların hepsini ödemeğe geliyorum.

Ben gülmeğe başlayınca o da gülerek:

— Peşin parayı işitince gülersin işte böyle... İnsanlar hep böyledir... Dostluk başka, alış veriş başka... Maamafih ben arada sırada sana ufak tefek çingene borçları yaptıkça bunları kuruşu kuruşuna karneme kaydeder. "İlk fırsatta hepsini ödiyeceğim inşallah,, derdim. Yarım ağızla; "Ona ne şüphe?,, derdin ama inanmazdın değil mi köftehor? Hele hele inkâr etme. İnanmazdın. Eski mektep arkadaşına âdi bir dolandırıcı gözile bakardın...

— Estağfurullah... Ne münasebet!

— Ben filozof adam olduğum için pek o kadar darılmazdım!.. İnsanlar daima sahte görünüşlerin kurbanı olurlar... Her ne ise senin nazarında namusumu temizliyeceğime çok memnunum.. Sonra sana ayrıca bir hizmette de bulunmuş olacağım. Günü gününe geçinen bir gazete muharririsin; evde bir sürü çoluk çocuğun var. Eline topluca bir para geçince hiç olmazsa bir kaç ay için ferahlıyacaksın.

Elini cebine atınca gözlerimden bir parıltı geçtiğini sezerek:

— Maamafih parayı hemen bugün verecek değilim. Fakat nihayet on on iki gün içinde... Hele iki haftayı katiyen bulmayacağımı ciddiyetimle temin ederim... Cebimde aradığım şey karnemdir. Sana olan borcumun yekûnunu söyliyecektim... Aksi gibi bulamadım; evde unutmuş olacağım. Fakat yekûnu öğrenince şaşacak ve sevineceksin. "Keşke bazan cebimde para varken şu biçareyi atlatmayaydım. Şimdi âdeta bir küçük servet sahibi olacaktım,, diye hayıflanacaksın. Gülsene, sevinsene sevgili kardeşim. Hâlâ mı inanmadın? Hâlâ mı bana karşı içinde şüphe var? Haksız olduğunu sana isbat edeyim mi? bunu istiyorsan hemen bana iki lira ver.

Canım sıkkın, işim başımdan aşkındı. Bugün hazırlıklı geldiğini, iki liramı almadan gitmiyeceğini ve kimbilir ne türlü münasebetsizliklerle beni saatlerce üzeceğini anlıyordum. Kurtulmak için iki çare vardı: Ya yakasından yakalayıp dışarı atmak, ya iki lirayı vermek... Kısa bir düşünceden sonra iki lirayı vermeyi daha doğru buldum. Fakat hayret! O paraları alıp cebine koyduktan sonra tekrar çıkarıp geri verdi ve şaşkınlığımı görerek kahkahalarla gülmeğe başladı:

— Delilim parlak değil mi?.. Sen dünya tarihinde bundan daha az bir zaman içinde iade edilmiş bir borç işittin mi? Bana artık inanıyorsun değil mi?

İki lira ne olsa iki liradır. Onları tekrar elimde görmek sevincile bayağı neşelendim ve ben de kahkahalarla gülerek:

— Hakikaten öyle, dedim, inandım, iman ettim.

O ciddiyetle devam etti:

— Kılık kıyafetime dikkat edersen bendeki değişikliği daha iyi anlarsın... Sen beni şimdiye kadar bu derece şık gördün mü?

— Gerçekten öyle.. Peki bu havadan inen zenginliğin menbaı nedir? Piyangonun büyük veya ortanca ikramiyesi sana mı vurdu?.

— Evet de denebilir, hayır da.

— O ne demek o?

— Hayır... Çünkü biletim olmadığı için piyango vurmadı. Evet... Çünkü bana vuran da bir nevi piyangodur. Piyangoların en muhteşemi...

— Miras mı yedin?

— Ailemin yakın tarihinde böyle bir şey görülüp işitilmemiştir. Fakat bu, benimle başlayacak. İleride öldüğüm zaman çoluk çocuğuma eyepce bir miras bırakacağımı umuyorum.

— Anladım. Mutlaka bir ticaret işi yaptın. Meselâ ilâç kara borsası...

— Hayır hayır... Vurgunculuk benim en iğrendiğim şeydir. Sıkıntıya gelirsem belki insanları dolandırabilirim. Fakat o ahlâksızlığı yapamam. Benim zenginliğim bilâkis çok şerefli bir yoldan geliyor.

— Anlamıyorum. İzah et.

— Sen ihtiyarladıkça zekân zayıflıyor. Nasıl olur da anlamazsın?

— Yapma... Peygamber miyim ben?

— Gazete de mi okumuyorsun yahu!

— Nasıl, senin para kazandığını gazetelerde mi yazdılar?

— Açıktan açığa değil ama dolayısile.. Senin "lep demeden lebîbiyi anlaman,, lâzım gelirdi.

— Uzatma.. söyle...

— Canım bu ayın on yedisinde İstanbulda Milletvekili seçimi ve

intihabın serbest olacağını okumadın mı?

— Okudum.

— O halde benim Milletvekili seçileceğimi nasıl anlamadın?

— ! ! !...

— Evet, İstanbuldan adaylığımı yani namzetliğimi koyuyorum. Demek haftaya İstanbul Milletvekiliyim...

— Çok iyi olur ama kazanacağını nereden biliyorsun?

— Sen ikinci seçmen değil misin? Bana reyini vermez misin?

— O düşünülecek bir meseledir. Maamafih versem de neye yarar... Benim bir reyim senin kazanmanı temin eder mi?

— Hakikaten ihtiyarlamışsın; anlamıyorsun; o halde ben izah edeyim. Sen bana reyini vermeğe mecbursun?

— Neden?

— Çünkü sana üç yüz liradan fazla borcum olmuştur. Bunları tahsil etmek için beni kazandırmandan başka bir çare var mı? Sonra düşün ki kazanamazsam yine senin başındayım. Her ay nasıl olsa üç beş liranı tırtıklıyacağım.

Derin derin içimi çekerek boynumu büktüm:

— Orası öyle...

— Sonra tasavvur edebilirsin ki ben yıllardanberi senden aldığım üçer beşer lira borç ile geçinmiyorum. Daha başka alacaklılarım da var ve bunların bir kısmı ikinci seçmendir. Bana rey vermeğe mecburdurlar. Hepsini ayrı ayrı ziyarete başladım. Sonra yine alacaklılarımdan bir kısmı İstanbul ikinci seçmenlerinin kayın babası, damadı, süt kardeşi, mektep arkadaşı vesairedir. Bunlar da benim için tazyik yapacaklardır. Nihayet bunların arasında senin gibi erbabı kalem de vardır. Bunların benim için propaganda yazıları yazmaları âdeta bir zarurettir.

Gelelim öteki rakiplere; ben eminim ki serbest bir seçimde onlardan hiç biri üzerinde benim kadar ittifak olamıyacaktır. Adayların sayısı seçim gününe kadar bini bulursa bunlardan her birinin temin edeceği rey vasati bir buçuğu geçemez. Bu şartlar içinde ben, umduğum gibi yüzlerce rey değil de on rey alsam İstanbul Milletvekili olurum. İstanbuldan Ankaraya hareketimi şimdiden görür gibi oluyorum; herkes sevinç içinde. Eller şakır şakır ötüyor; mendiller sallanıyor; uğurlayıcılarım birbirinin boynuna sarılarak öpüşüyorsunuz: "Çok şükür biz kurtulduk, dayansın Ankara!„

PASİFİKTE SEYRÜSEFER :
Japon Amirali — Serbest geçebilirsiniz!..

— Ne düşünüyorsun? Sen de namzetliğini koysana.
— Beni kimse tanımaz ki...
— İyi ya... Hiç olmazsa bu vesile ile tanınırsın!

Karikatür

AŞÇI, KADIN

Yeni evliydiler. Bay boğazına meraklı, bayan da inadına yemek pişirmekte acemi idi. Hemen her akşam bu yüzden aralarında kavga çıkıyordu. Bir gün tuz fazla, öbürgün su eksik, daha öbürgün çiy, yahut fazla kavrulmuş! Kadın laf işitmekten, erkek de acaip yemekler yemekten ve gır gır söylenmekten usandılar.

Fakat usanmakla iş bitmiyordu ki; o akşam yine yemekler yemekten başka her şeye benzemişti. Adamın cinleri başına üşüştü. Açtı ağzını, yumdu gözünü, söylemedik söz bırakmadı. Kadının da fena halde canı sıkıldı:

— Sen artık çok oluyorsun!.. diye bağırdı. Bana yaptığın muameleyi bir gören olsa beni senin aşçın sanacak!.

Kocası alaylı alaylı cevap verdi:

— Pişirdiğin yemekleri görürse aşçılıktan hiç anlamadığını çabucak kavrar, merak etme!.

BİR SENELİK!

Kadın, kocasının kendisini ihmal ettiğinden şikâyet edip duruyordu. Her akşam sofrada gazete okur, yemekten sonra kitaba dalar, karısından sonra yatağa gelir, hasılı kadıncağızın yüzüne bile bakmazdı. Dehşetli okuma meraklısı idi.

Bir akşam yemekten sonra bay yeni aldığı bir kitabı okumağa başladı. Bayan bir zaman onun halini seyrettikten sonra:

— Ah, diye iç çekti. Keşki ben de bir kitap olsaydım!. O zaman benim de yüzüme bakardın!.

Bay başını kaldırmadan cevap verdi:

— Bana kalırsa takvim olsan daha uygun düşerdi!.

NAMZET!

Açık mebusluklardan birine namzetliğini koyan şair Asaf Halet Çelebi hakkında konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Acaba mebus seçilirse ne yapacak?

Başka biri cevap verdi:

— Bir harf daha yazacaktır!

— Ne gibi?

— Şimdiye kadar iki şiir kitabı çıkardı. Birinin adı (He), öbürünün (Lâmelif)!

— Yok canım, artık bütün alfabeyi tamamlar!.

FİKDANİ HASEBİLE!

Borç para alacaktı.

— Teminat olarak ne göstereceksin?.. dediler.

— Vallahi malım, mülküm olsa zaten onu rehin ederdim; yok! dedi.

— Peki, ne yapacaksınız?

— Namuslu bir tüccarın kefaleti yetmez mi?

Parayı verecek adam kahkahalarla güldü:

— Aman bayım, sen onu nerede bulacaksın?.

Çömez — Üstat, bu defa da Miletlvekiliği yakalayabilecek misiniz?

Aka Gündüz — Bende iş yok, geçti o eski avcılıklarım... Av avlanıp tav tavlandıktan sonra... Boş ver...

Çömez — Milletvekili olursanız ne yapacaksınız?

Nezihe Muhiddin — Bir yazlık, bir kışlık manto, iki de rob o kadar... Hamdolsun romanlarımla geçinip gidiyorum!.

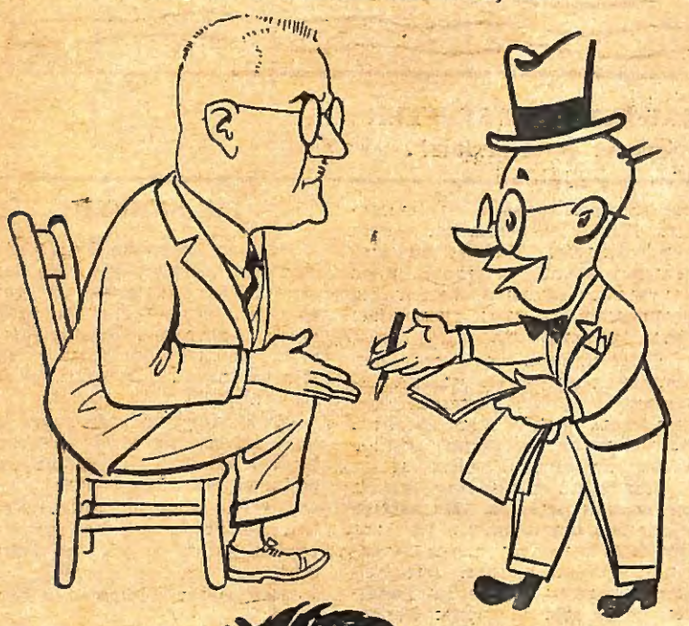

Çömez — İki kardeş birden Milletvekili olamazken sizin namzetliğiniz hayret uyandırdı.

Hakkı Tarık Us — Hayret uyandıran tevazuumuzdur. İki kardeş yerine üç kardeş namzetliğimizi koymadığımız için!.

SERBES

Deseler: "Bu seçimde sence kim mebus o
sun?
Düşünmeden derim ki: "Hakkı Tarık Us o
sun!
Sorsalar: "Neden o da başkası değil?„ diye
Hemen cevap veririm: "Öyle geldi kafiye!
Kafiyeyi şimdilik bırakşak ta bir yana,
Öyle vezinli insan seyrek çıkar meydana.
Fakat aziz dostumun rakibi var bir nice:
Muharrir Akagündüz, Ethem İzzet Benice

Çömez — Siz emekli namzetlerdensiniz, bu defa umidiniz var mı?.

Halit Fahri — Talihsizlik monşer... Ben Meclise gidip bülbül gibi şakıyacağım diyorum... Herkes bana yine (Baykuş) gözile bakıyor!..

Çömez — Çelebi, neden Milletvekili olmak istiyorsunuz?

Asaf Halet Çelebi — Şiirlerim, inşatlarım, kıyafetimle senelerdenberi milletin yüzünü güldürmüş bir şairim. Meclisde de bir neşe ve şataret havası yaratmak ülkümdür!

— Bay Gregor, kazanıp Meclise giremezseniz ne yapacaksınız?
— Orkestramla Meclis bahçesinde (Karlar yağsa kış değil mi, kişi halini bilse hoş değil mi?) tangosunu çalarak konser vereceğim!

Çömez — Niçin Milletvekili olmak istiyorsunuz?
Karikatürist Togo — Ben karikatör çizer (şan) yaparım... Bir de Milletvekili olup şan vermek istedim!

VİREN

SEÇİM

Şöhretli Şehremini Cerrah Cemil Topuzlu;
Nalit Fahri Ozansoy, bağlamalı, kopuzlu;
Sonra *Galip Kemali* Söylemezoğlu vardır,
Lâkabı Söylemezdir, kendi müthiş yazardır.
Velhasıl adayların hepsi başka bir değer;
Ben hepsini seçerdim elimde olsa eğer!
Ben ne bu kudrete, bu imkâna sahibim;
Binkü, ikinci değil, birinci müntahibim!
Berücüyle evlilik gibidir hak vermeli,
Olmazsa bir diyarda seçim bir dereceli!

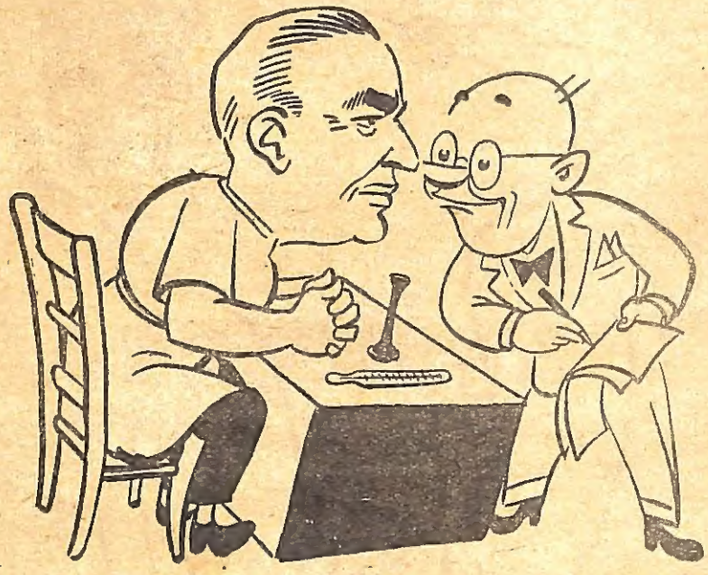

Çömez — Neden Milletvekilliğini doktorluğa tercih ediyorsınız?
Doktor X — Vizitesi daha bol olduğu için!

Çömez — Namzetliğinizi niçin koydunuz?
Operatör Cemil Topuzlu — Ben imarcıların piriyimdir... Bir defa da kendimi dörtbaşı mamur halde görmek istedim!

Çömez — Üstat, neden kömür havzasından namzetliğinizi koydunuz?
Tevfik Rüştü Aras — Marifet yüz akile kömür havzasından seçilmektedir de ondan!.

MAHALLE KAHVESİNDE

— Çalışma Bakanlığı incelemeler yapacakmış. Bizim de kazanmak için nasıl çalıştığımızı gelip görseler bari!.

Hikâye

BİR PAZAR EĞLENCESİ

— Sanki pazar günleri daha az yolcu varmış gibi sarı otobüsler işlemiyor.. Halbuki o gün gezmeğe gideceğiz diye bütün şehir ayakta.... Bütün kalabalık kalıyor mu tramvayların sırtına! Allah yardım etsin içine düşene!.

— Ne o, pek canı yanmış gibi konuşuyorsun?!.

— Canı yanmak ta lâf mı?. Sorma başıma gelenleri!.

Sormasam da anlatacağı halinden belli idi. Yiğitlik bende kalsın diye sordum:

— Ne oldu, anlatsana!..

— Öyle ayak üstü anlatılacak gibi değil.. Uzun hikâye!.. Bak dinle de yazarsın!.

— Gel öyle ise şu gazinoya girelim!..

— Aman orası da pek kalabalık.... Artık kalabalık yerlere girmekten gözüm yıldı. En iyisi şu mahallebiciye girelim. Dünden beri ağzıma bir lokma girmedi.

— Neden?

— Dinle, dedim ya!.. Dünkü pazar gezmesi....

— Anlıyamıyorum!.

— Şimdi anlarsın!.

Mahallebiciye girdik. Birer tavukgöğsü ısmarladık. İlk lokmayı ağzına attıktan sonra:

— Efendim, dedi, validenin Paşabahçesinde bir arsası vardır. Babasından kalma!.. Rahmetli Hacı Baba vefat edeli var on sekiz sene.... O zamanlar bir kere gitmiş, arsayı görmüştük. Yol üstünde güzel bir yerdir. Sonra deniz kenarına inip Balıkhanenin solundaki incirlerin altında kebap yemiştik. Yakınında su da vardı.

— Sen tramvay meselesini anlatacaktın!

— Hele dur, sıra ona da gelecek..... Hani arasıra oturur, hayalhaneler kurarız ya, bizim köşkler de hep o Paşabahçesindeki arsada kurulur. Arsa dedimse küçük bir tarla!... İçinde bir kaç kök ağacı da var. Yol üstü, denize nazır!.

— Canım şu tramvayı.... Benim vaktim dar!.

— Senin vaktin değil, için dar arkadaş!.. Patlamadın ya.. Sırasile anlatıyorum, işte, Ne diyordum?.. Unuttum bile... İnsanın lâfını ağzına tıkıyorsun!

— Arsayı övüyordun!

— Övmek değil, hakikat! Bir zaman satalım filân da dedik ama, sonradan vazgeçtik. Dede yadigârı! Verecekleri üç kuruş, harcanıp gidecek... Elbet günün birinde elimize toplu bir para geçer. Oraya şöyle düz ayak üç oda kuruveririz. Yazları gider, orada otururuz diyorduk. Ama değil ev kurmağa, seneden seneye arsayı görmeğe bile gidilmiyor.

— Hakkınız var, tramvaylar çok kalabalık!.

— Hem de ne kalabalık kardeş!.. Ne zamandır valde söyler. Çocuklar oralarda fabrikalar kuruldu. Kimbilir sahibini bulsak da şu arsayı satın alsak diyenler bile vardır. Bir gün gitsek de baksak... Hem gezmiş oluruz. Habersiz arsanın üstüne bir şey yaparlarsa derdimizi kimse dinlemez.

— Demek tramvayla oraya gidiyordunuz?

— Canım tramvayla Paşabahçesine gidilir mi?. Alayı bırak!.. Köprüye gitmek için tramvaya binmiştik. Ben, valde, refika, bir de Doğanla Nurten!..

— Beş kişi!.

— Evet... Vakıa bu zamanda beş kişi birden bir tramvaya girmek müşkül! Müşkül ama ne yapacaksın?. Arabanın ön tarafı boş. Gel gelelim arka sahanlık tıklım tıklım!. Bizde de ne insanlar var a canım!. Sanki hepsi kapıcı! Oradan ayrılmak bilmezler. Ben böyle kapı meraklısı adamlar görmedim. Vatman bir taraftan, biletçi bir taraftan: "Baylar, bayanlar ileri gidiniz!.,, diye feryat ediyorlar da kimse tınmıyor. Uzatmıyalım...

— Yok, rahatına bak!. Ben zaten işimi kaçırdım.

— Demek bir yere gidecektin?

— Evet ama vakit geçti. Bildiğin gibi anlat!.

— Nereye gidecektin?

— Beyoğlunda bir dosta!.

— Tramvayla mı?.

— Evet.

— Zaten yetişemezdin!. Dinle bak Güç belâ bindik. Yol açarım diye ben öne düştüm. Tam arka kapıda bir şişko karı! Tutunmuş oraya, ne içeri girer, ne dışarı çıkar. Ne o? Az ötede inecekmiş!. İyi ya bayan ilerle de önden inersin! Olmaaaaz!.. Ön taraf kalabalıkmış, ille arkadan inecek!. İncecik bir esvap giymiş. Göğüs, gerdan yarı beline kadar açık. Geldik mi burun buruna... Bir ter kokusu, bir ter kokusu!.. Aman Allah bunaldım! Üstelik bizimki de ters ters bakıyor. Bilmez benim buram buram terlediğimi, kadının göğsüne bakıyorum sanıyor.

— Vallahi haftanın 6 günü çalıştıktan sonra, şu pazar günü de olmasa hayvandan farkımız olmayacak birader!.

— Aksilik!.

— Ama ne aksilik!. Kuzum bayan şöyle biraz içeri giriniz. İneceğiniz zaman ben size yol veririm, dedim. Kadın inatçı!. Sen geç dedi. Ne mümkün? bütün kapıyı kaplamış! Bir zaman itişip kakıştık. Azıcık ileri doğru gitti. Biz de biraz soluk aldık. Derken tramvay durdu. İnecekmiş! Bu sefer değirmen taşı gibi bir dönüş yaptı. Beni pestil gibi bir yana atıp kendini sahanlığa bıraktı. Bu sırada topuğile de tam küçük parmağımın üstüne basmaz mı? Gözümden ateş fışkırdı. "Çüş, öküz!,, diye bağırmışım...

— Deme?!.

— Demiş bulundum bir kere!.. Kadın hem suçlu, hem güçlü!.. Bana hakaret ettin, yürü karakola! diye tutturmaz mı?!.

— Felâket!.

— Tramvay durdu. Polis geldi. Herkes kadının aksiliğine şahit.. Ama benim kendisine öküz dediğime de şahit!. Polis ,buyurun karakola dedi.

Yahu, etmeyin, eylemeyin!.. Yolumuza gidelim... Affedersin bayan nasırıma bastın da ağzımdan kaçtı. Kim dinler?!. İlle "cürmü meşhut,, diye tutturdu. Yolcular da geç kalıyorum diye homurdanmağa başladılar. Geç kalmasına biz de geç kalıyoruz, vapur kalkacak ama aldıran yok!.

— İnseydin bari!

— İndik.. Ben, valde, refika, Doğan, Nurten, hepimiz indik. Geri kalanlar da ferahladık diye pişmiş keile gibi sırıttılar. Tramvay kalktı. Bizim bayanın iki gözü iki çeşme.. O ağladıkça valdenin cinleri başına sıçrar, kadını dövmeğe kalkar. Baktım başımız büsbütün felâkete girecek. Doğana; sen bunları al da eve dön. Ben yarım saate kadar gelirim! dedim.

— Çok üzücü şey doğrusu!.

— Ne yarım saati, ne bir saati, ne beş saati kardeş... Karakole gittik. Yazdılar, çizdiler. Haydi oradan yıldırım mahkemesine... Bizden evvel gelmiş olanlar varmış. Başladık sıra beklemeğe.. Bekle babam bekle!.. Karnım acıktı. Başım döner. Kadın keyfinde! Fosur fosur sigara içiyor. Aksi gibi ben de sigara paketini evde unutmuşum.

— Bütün aksilikler bir yere gelmiş!..

— Ne demezsin!. Nihayet mahkeme huzuruna çıktık. Ne diyorlar şimdi hâkime?

— Yargıç!

— Yargıç, anlat dedi ne oldu?. Başından sonuna kadar anlattım.

— Paşabahçedeki arsayı falan da anlattın mı?

— Anlatmaz olur muyum?.. Tabii anlattım!. Kadının arka kapıyı tuttuğunu, arka kapıdan inmeğe çabalarken nasırıma bastığını, can acısile ağzımdan böyle bir lâf kaçtığını söyledim. Neyse hâkim... Yeni adı neydi?

— Yargıç!

— Yargıç insaflı adammış... Araya girdi. Bana da nasırına değil ya, girtlağına bile bassa bayana öküz diyemezsin, dedi.

— Tabii diyemezsin!.

— Ne bileyim ben?!. Peki öküze bayan diyebilir miyim? diye sordum. Yargıç, ona kimse karışmaz! diye cevap verdi. Bunu öğrendim ya. Ben de mahkeme kapısından çıkarken şikâyetçi kadına döndüm; "Allahaısmarladık bayan!,, dedim. Yürüdüm eve!.

Çalapala

CENNET, CEHENNEM

Kaç senedir birbirlerini görmemişlerdi. Yolda karşılaşınca şaşırdılar; gözlerine inanamadılar. Nihayet sarmaş dolaş oldular, öpüştüler.

— Nihayet burada mısın Mehmetçiğim?.

— Çok şükür İstanbula kapağı attık. Sen burada mısın?

— Altı senedir!

— Oh, oh!. Çok iyi maşallah! İstersen şu kahveye girelim.

— Sen bilirsin..

— Girelim canım!. Kahve içer, konuşuruz..

Girdiler. Biri sordu:

— Sen evlenmiştin değil mi Mehmet?

— Evet.. Dokuz sene evvel!

— Nasıl, mesut musun? Bayan nasıl?

Mehmet başını salladı:

— Bayan cennette!

— Ne?.... Vah vah..... Şey....

Biraz duraladı. Vah vah demesi pek yakışık almamıştı. Cennette denince böyle mi cevap verilirdi?

— Şey!.. dedi. Memnun oldum, cehenneme gitmemiş olduğuna göre!.. Yani demek istediğim, bayan sahiden cennete mi gitti?.

Eyvah, büsbütün pot kırmıştı:

— Öldü öyle mi? dedi. Vallahi şaşırdım, ne diyeceğimi bilmiyorum.

NEREDE O TALİH?

Telâşlı telâşlı giden bir adamın kolundan tuttu:

— Nereye böyle... Ne konuşuyorsun?..

— Sorma birader başımıza gelenleri!.

— Hayrola?!.

— Akşam eve hırsız girdi.

— Ya?!. Vah, vah!. Soyuldunuz demek?

— Hayır, birşey çalamadan farkına vardık. Fakat kaynanam çok korktu. Korkusundan dili tutuldu, konuşamıyor. Şimdi doktora gidiyorum.

— Haydi Allah kolaylık versin!.

Arkadaşını böyle uğurladı. Fakat arkasından kendi kendine şöyle mırıldandı:

— Bizimkinin de korkacağını bilsem, bu gece sokak kapısını aralık bırakırım ama nerede bende o talih?!.

SİNİR İLACI

Adamcağız hastalanmış, yatıyordu. Doktor getirdiler. Güzelce muayene etti. Anladı, dinledi.. Karısından, bir aralık ta hizmetçiden izahat aldı. Sonra bir reçete yazdı.

Kadın merak içinde sordu:

— Geçecek mi doktor?

— Tabii geçecek... Bu verdiğim sinir ilâcı kullanılınca her şey yoluna girecek..

— Demek sinir?..

— Evet..

— Ne zamanları vereceğiz?

— Verecek değil, alacaksınız bayan... İlâcı sizin için yazdım.... Bunu kullanın... Haftasına kocanızın bir şeyi kalmaz!.

Bayan — Veto meselesi halledilmeseydi ne olacaktı?

Bay — Bizim gibi olacaktı... Büyük devletler üç gün dargın durup dört gün sonra barışacaklardı!.

ÇÖLLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 19 —

— Sırası gelince yemesini de, kazanmasını da hepinizden iyi bilirim. Merak etme! Aklımın ermediği bir şey varsa yedirmektir. Buraya onun için geliyorum.

Bunun üzerine Çolağın ağzından, İdris efendiye hitaben şu mutalâa sadır olmuştu:

— Ne kıyak karıdır, zo! Bir sana, bir da ona bakoorum da, yağmış dünyaya gelmişsiniz gibime geloor!

Kadının mürakabesi bir ayda kendini göstermiş, önemli netice vermişti. Osep onun tamamile tesiri altında kalıyordu. Şaziment hanımın irade kuvveti herifi âdeta râmetmişti. Karşılıklı oturup da bir işi münakaşa ettikleri veyahut hesap gördükleri zaman simsarın nutku tutuluyor, hile, hud'a düşünemez hale geliyordu.

Bir kere bir muamelede edilen kârı zarar olarak göstermeğe yeltenmişti. Fakat kadının keskin bakışları önünde öyle kekelemiş, lâfı karıştırmış, tezatlara düşmüştü ki hata ettiğini itirafa mecbur kalmıştı.

Onun üzerine Şaziment hanım son defa ve kati olarak kendisine bazı ihtarlarda bulunmağa lüzum görmüştü.

— Bana bak, Osep efendi! demişti. Düne kadar iki paralık bir adamdın. Kocamın sayesinde bugün banknotlarla oynuyorsun. İsim onun, unvan, itibar onun, kısmet yine onun olduğu halde kazançta yarı yarıya ortaksın. Biliyorum, böyle işlerde maharetin, marifetin ziyade. Nereden ne geleceğini, hangi işin kârlı, hangisinin zararlı olduğunu önceden kestiriyorsun. Akıllı olduğuna şüphe yok. İlle, tüccarlıkta doğruluğun esas olduğunu sana öğretecek ben değilim. İdris efendiye kül yutturmak kolaydır. Amma ben yutmam. Doğru, namuslu çalışırsan âlâ. Yok, ufacık bir hileni daha sezersem, bütün bütüne batmayı göze alır, fakat seni de beraber batırırım...

Herifin bakışlarında nim bir istihza sezince de ilâve etmişti:

— Şirket namına imza atmak salâhiyetinin yalnız İdris efendinin elinde olduğunu unutma!

Ve işte bu söz Osebi mat etmişti. Çünkü şirket mukavelenamesi yaparken imza salâhiyetini gerçek yalnız İdris efendiye vermek zorunda kalmıştı. Bunun da sebebi kendisinin piyasada pek temiz bir şöhrete malik olmaması idi. Ayak tellâllığı yaptığı sıralarda, dolandırıcılığa pek benziyen işler görmüştü. Onun için, bizzat imzalıyacağı her hangi bir ticari vesikanın itibar bulmamasından korkmuştu.

O günkü konuşma sonunda beti benzi kâğıt gibi olan Osep, hele o tehdit üzerine iyiden iyiye köpekliyerek, Şaziment hanımın suyuna gitmenin kendi menfaatlerine daha uygun olacağına akıl erdirmiş bulunuyordu.

Filhakika, kadının, bir iki işte vermiş olduğu isabetli reyler şirkete, beklenildiğinden ziyade kazanç temin edince, artık onun müdahalesini önlemek şöyle dursun, istemek yoluna gidildi.

* * *

İdris efendi artık iyice rahata konmuştu. Karısının kendisine karşı kayıtsızlığı ona vız geliyordu. Karnı tok, sırtı pek, işleri de - kendi yorulmaksızın - tıkırında olduktan sonra o, bundan fazlasını aramıyordu.

Akşamları bir iki tek rakıya da alışmıştı. Bir gün yazıhaneden evine gitmek üzere çıkarken, o gün neticelenen bir alış verişi "ıslatmak,, için, müşterisi tarafından bir içkili lokantaya zorla sürüklenmişti. İlkin ağzına bir şey koymamak hususunda ayak diremiş, sonra vaki olan ısrarlar karşısında bir bardak biraya muvafakat etmiş, en sonunda da iki küçük kadeh rakıyı, yüzünü buruşturarak, "şerefe,, içivermişti.

İşte o akşam ömründe ilk defa aşinalık ettiği rakı ile çerçabuk ahbap olmuştu. İspirto, kendi tabirince, damarları ferahlandırıyor, yorgunluğu alıyor ve tatlı bir uyku veriyordu.

İdris efendi buna insiyakî bir ihtiyaç duyuyordu. Hayatında bakım ve geçim hususlarında bir eksiklik olmamakla beraber, sebebini tayin edemediği bir huzursuzluk vardı. Evden yazıhaneye, yazıhaneden tekrar eve gidip gelmekten, sade ticaret ve para lâfı dinleyip etmekten usanç getirmeğe başlamıştı. İki çift lâf edecek, düşüncelerini biraz da başka bir âleme yönetecek adam arıyordu. Böyle bir kimse, evinde yoktu. Karısı ona bir yabancı muamelesi ediyordu. Çocuklara gelince kız okulda yatılı idi. Oğlan ise kendi havasında geziyor, Tanrının gecesi, hüviyetleri meçhul bir takım arkadaşlarla beraber nerelerde dolaştığını ancak Allah biliyordu. Komşular da İdris efendi ile görüşmüyorlardı. Şaziment hanıma gelen misafirlerden de kendisi hoşlanmıyordu. Hoşlanmış olsa, esasen, ettikleri lâkırdılardan bir şey anlamıyacaktı. Hep süsten, nizamdan, modadan, tanımadığı insanlardan bahsediyorlardı. Bir iki defa, karısının zoru ile meclislerinde bulunmuş, hem giyimli oturmaktan bunalmış, hem de içinin sıkıntısını uyuklamakla açığa vurmuştu. Ondan sonra artık onu kendi haline, rahat bırakmışlardı.

Böylece, kafadar yokluğu İdris efendiyi akşamcılığa sevketmişti. Meyhane âleminden henüz haz duyuyor, kendi evinde soyunup dökünüp, bağdaşını kurup, tepsisinin önünde "alâküllihâl,, demlenmeyi tercih ediyordu.

Şaziment hanım kocasına bizzat hizmet etmeyi tahammül olunmaz bir angarye telâkki eylediği gündenberi bir hizmetçi kadın tutmuşlardı. İdris efendinin iki üç türlü mezesini bu kadın hazırlıyor, önüne koyuyordu. Çok defa, içkinin verdiği gevşeklikle yerinden kalkıp sofraya oturmak isteğini duymayan İdris efendi, yemeğini de öylece önüne getirtiyordu.

Bu vaziyet bir müddet devam etti. İdris Efendi karısını evden ziyade yazıhaneye geldikçe görür olmuştu. Mânasız insanlara has olan bir tevekkülle, karısının bu alâkasızlığını hoş görüyordu. Lâkin için için sıkılmıyor da değildi.

Yine bir gün, bir parti kalay kaldırmağa gelen Anadolu tüccarlarından iki kişinin ısrarile, yazıhaneden çıkar çıkmaz karşıya geçerek, Sirkeci lokantalarından birine düşmüşlerdi.

İyi bir iş görmüş olmanın sevinci ile mükemmel bir sofra donattıran o iki kişi İdris efendi ile ortağına hovardalığın ne demek olduğunu göstermek maksadile orada bir çeşit müsabakaya giriştiler. Rakılar, mezeler sofraya gidip geldi.

İdris efendi birdenbire iradesiz kalmış gibi idi. Doldurulup doldurulup sunulan kadehleri reddedemedi. Bir aralık evi hatırlayıp kalkmağa davrandı. Anadolulardan biri:

— Nolucah? Ev uşağı varsun beklesün. Biyol efkâr dağıdiyoz hani. Mahabbet ediyoz. Bu da erkekliğimizin hakkı. Eyle değil mi, Bay Osep?

Diye itiraz edip, Çolak da:

— Tabidir. Erkeğin işi eklemek, kadınınki beklemektir. Bazı bazı kafayı dinlendirip, şöyle bir dost surfasında kef etmesek, ne ağnooruz yaşamaktan? Haydi, gittiği yer dert görmesin! Afiyeti gülbaharı zemzemiye!.

Yavelerile kadeh kaldırınca, İdris efendi de yerinde mıhlandı, kaldı.

Böylece saat onu buldu. Bu sefer öteki Anadolulu:

— Yâhu! dedi. Hep bu yirde mi pinekleeceğiz? Öbürüsü gun melmekete döniyoz. Biraz da Beyoğluna, neye varup eğleniverelim.

Bu teklifi onun arkadaşile Çolak alkışladılar. İdris efendi de hiç ses çıkarmayıp onlara tâbi bulunduğunu belli etti. Kendisinde irade namına bir şey kalmamıştı. Nereye götürseler gidecek, ne emretseler yapacaktı. Sokağın serin havası bile onu ayıltamadı. Ötekilerin peşinden, terbiyeli bir köpek inkıyadile yürüyordu.

Sirkeciden geçen boş bir taksiye bindiler. Biraz evvel başka yolcuların işaretlerini görmemezlikten gelen şoför, kıyafetlerinden Anadolulu olduklarını sezdiği bu adamların davetine, arabasının kapısını derhal açmak suretile mukabele etmişti.

Bir kaç dakika sonra Tepebaşı bahçesinin önlerine vardılar. Çolak burada arabayı durdurdu.

Tüccardan biri sordu:

— Nereye gidiyoruz?

Çolak cevap verdi:

— İnelim de kararımızı öyle veririz.

İndiler.

Solda, Şehir Tiyatrosunun firması pırıl pırıl yanıyordu.

— Ahan, buraya girek mi?

Çolak:

— Olmaz! Burası teatrodur, dedi.

— Olsun! Garı yoh mu ki?

— Vardır ama, dişin kesmez.

— O gadar kart mı ki?

İdris efendiden başka hepsi bu lâfa güldüler. Onun başı zonkluyordu. Ayni zamanda midesi de fena halde bulanmakta idi. Durduğu yerde hafif hafif salınıyordu. Bütün sarhoşlar gibi, arzusu ile iradesi mücadele halinde idi. Hem eve dönmeyi istiyor, hem de oradan kopamıyordu.

— Burada, yol ortasında mı eğleneceğiz, ya? diye söylendiler.

Çolak:

— Arkası var —

BU HARBİN KARİKATÜR ALBÜMÜ

No. 2

Karikatürist Ramiz Gökçenin bu harbe ait yüzlerce karikatürünü toplu olarak veren ikinci albümü çıktı. Kapışılıp mevcudu kalmayan birincisi gibi bu nefis albüm de bitmek üzeredir. **Bayiinize sipariş etmek için acele ediniz.**

Fiyatı 150 kuruştur.

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan : İBRAHİM ALÂETTİN GÖVSA

Üstat İ. Alâettin'in on senedenberi emek sarfettiği bu çok mühim eser her ay başında 36 sayfalık fasiküller halinde intişar edecek ve bütün eser 12 fasikülde yani 1 senede tamamlanacaktır.

12 fasikülün abonesi 6 liradır. Abonelerin fasikülleri postada bozulmamaları için mukavva arasında ve hususî zarflar içinde gönderilecektir.

Abone bedeli posta vasıtasile İstanbulda Ankara caddesinde Yedigün müessesesi Ansiklopedi Servisi idaresine gönderilmelidir.

TÜRK MEŞHURLARI'nın ikinci fasikülü satışa çıkmıştır.

FİYATI 50 KURUŞTUR.

EV İlâçları

Yazan : Dr. NURİ ERGENE

Bütün nebatların sağlık üzerine olan tesirlerini resimlerile bu eserde bulacak ve kullanma şekillerini öğreneceksiniz. (Ev İlâçları) ayni muharririn (Ceb Doktoru) eseri kadar faydalı ve lâzımdır. Hiç kimse bu eserden kendini mahrum edemez. Karton cildli olarak her yerde (125) K.

— YEDİGÜN NEŞRİYATI —

SEDAT SİMAVİ

Fuji-Yama

MİLLİ ROMAN

Yeni Çıktı

75 KURUŞ

KARİKATÜR

İDAREHANESİ
İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı, No. 7
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon : 23031.

ABONE ŞARTLARI
Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

TÜRK ÇOCUĞUNUN ALTIN KİTABI

★

Mustafa

ATATÜRKÜN ROMANI

★

Yazan: Rakım Çalapala

50 RESİM • NEFİS BASKI

Yeni Çıktı

HER KİTAPÇIDA **1** LİRA

YEDİGÜN NEŞRİYATI

KİM GENÇ GÖRÜNMEK İSTİYOR

Hayret verici bir keşif BURUŞUKLUKLARA SON VERİYOR

50 YAŞLARINDAKİ KADINLAR 35 İNDE GÖRÜNEBİLİRLER

BU TECRÜBEYİ Yapınız

Cild hüceyrelerinden istihraç ve tıpkı sıhhatli bir genç kız cildinin hayati unsurlarına müşabih olan yeni ve kıymetli bir hülâsa... Bütün dünyada tanınmış Viyana üniversitesi profesörü bir cild mütehassısı tarafından keşf ve büyük bir itina ile seçilmiş genç hayvanlardan istihraç ve «BİOCEL» tabir edilen bu hülâsa şimdi cild gıdası olan penbe renkteki Tokalon Kreminde mevcuttur. Her akşam yatmazdan evvel bu kremi kullanınız. Siz uyurken cildiniz bu kıymetli cevheri masseederek beslenir. Her sabah uyandığınızda cildinizin daha açık, daha taze, DAHA GENÇ, daha yumuşak olduğunu göreceksiniz. Gündüzleri için de (beyaz renkteki yağsız) Tokalon Kremini kullanınız. Bu basit ve kolay tarzı tedavi sayesinde her kadın 10 yaş gençleşebilir ve bütün genç kızların gıpta nazarile bakacağı şayanı hayret bir cild ve bir ten temin edebilir. Tokalon Kremlerinin memnuniyet verici semereleri garantilidir. Aksi taktirde paranız iade olunur.

Yavrunuzun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla olan bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ

Bahçekapı: **SALİH NECATİ**

NECATİ İsmine dikkat

Dr. Hafız Cemal

LOKMAN HEKİM

Divanyolu 104

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası **Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.**

Karikatür

TOMBUL TEYZE BİRİNCİ SEÇMEN...

Tombul teyzenin kocası — Karıcığım, milletvekili seçiliyormuş, namzetliğimi koysam acaba beni de seçerler mi?
Tombul teyze — Zannetmem, o kadar küçüksün ki... Seni ben bile seçemiyorum!.

T.T. POSTASI

Geyikli - Abdullah Ayverdi:

S — İlk nişan hediyesi olarak bin lira ile fotoğrafımı gönderiyorum. Nişan için bin lira kâfi mi? Oğlumuz heyecan içinde gazeteyi bekliyor..

C — Bin liracık (küçük) hediyenizi aldık. Okuyucularımız elimizden kapmasınlar diye damadımızın fotoğrafını gazeteye koyamadık. İstanbulda ucuzladığı için elden düşme bir nişan yüzüğü aramağa başladık. Selâmlar!

İzmit — Kaya Kılıç Turgay:

S — Tombul teyze nerelidir?

Tombul teyzenin sülâlesindeki bütün fertler kendisi gibi haddinden pek fazla şişman mıdırlar?

Tombul teyzenin ve pek sayın zevcesinin hakiki hüviyetlerini öğrenebilir miyim?

C — Tombul teyze Türkiyelidir.

Tombul teyzenin sülâlesinde haddinden fazla şişman olan yoktur. Hepsi kendisi gibi etine dolgun ve tombulcadır.

Nüfus memuru musunuz?

İzmit- Bedia Yeşil :

— Tombul teyze Kocaelinden namzetliğini koysaydı kazanırdı...

— O muhakkaktı... Fakat kocasını şımartmamak için vaz geçti!